

05 - Tajemství dutého stromu

Pohádka o zvucích, odvaze a první kapele od velkého dubu

Pro děti od 4 let

Poprvé ten zvuk uslyšela želva Terezka.

Bylo časné ráno a ona se pomalu vracela od vody.

Želva nikam nespěchala.

Ne proto, že by nechtěla.

Tedy…

Vlastně hlavně proto, že rychleji to neuměla.

Ale tvrdila, že kdo chodí pomalu, všimne si věcí, které ostatní přehlédnou.

A toho rána si všimla něčeho opravdu zvláštního.

Když procházela kolem starého stromu nedaleko potoka, ozvalo se:

„Húúúúú.“

Želva se zastavila.

Podívala se doleva.

Nikdo.

Doprava.

Nikdo.

„Húúúúú.“

Podívala se nahoru.

„Dobré ráno?“

Strom neodpověděl.

Želva udělala několik kroků.

„Húúúúú.“

Zastavila se.

Otočila se.

„Jestli na mě mluvíš, musíš trochu hlasitěji.“

Chvíli bylo ticho.

Pak se z kmene ozvalo:

„Fííííí.“

Želva zamrkala.

„Tak to bylo hlasitější.“

Když dorazila k velkému dubu, ostatní už tam byli.

„Starý strom mluví,“ oznámila.

Mýval Alfréd přestal jíst.

„Který?“

„Ten u potoka.“

„Co říkal?“

„Húúú.“

Mýval pomalu odložil svačinu.

„To nezní dobře.“

Sova Adélka naklonila hlavu.

„Stromy nemluví.“

Želva pokrčila rameny.

„Tenhle ano.“

„Možná v něm někdo byl,“ navrhla liška Zorka.

„Dívala jsem se.“

„Do dutiny?“

„Ne.“

„Tak jak víš, že tam nikdo nebyl?“

Želva se zamyslela.

„Nevím.“

Mýval vyskočil.

„Výborně. Takže máme mluvící strom a možná je v něm někdo schovaný.“

Medvěd Bruno se zamračil.

„Proč je to výborně?“

„Protože kdybychom věděli, co to je, nebylo by co zjišťovat.“

Vyrazili ke starému stromu.

Želva šla první.

Tedy první vyrazila.

Po chvíli ji všichni předběhli.

„Počkáme,“ řekla králičice Bětka.

Želva zavrtěla hlavou.

„Běžte.“

„Ale—“

„Stejně vás dojdu.“

Mýval se otočil.

„Jak nás můžeš dojít, když jdeme rychleji?“

Želva se usmála.

„Protože vy se cestou určitě někde zdržíte.“

Mýval otevřel tlamu.

Pak ji zavřel.

„To je možné.“

Želva měla pravdu.

Zdrželi se.

Mýval totiž objevil v blátě stopu.

„Stůjte!“

Všichni se zastavili.

Mýval klečel u země.

„Někdo tudy šel.“

Liška se podívala na otisk.

„To je tvoje stopa.“

Mýval položil tlapu vedle ní.

Seděla přesně.

„Dobře.“

Vstal.

„Tak víme, kdo tudy šel.“

Když dorazili ke starému stromu, želva už tam seděla.

Medvěd se zarazil.

„Jak jsi—“

Želva se usmála.

„Zkratka.“

Starý strom byl opravdu starý.

Tak starý, že nikdo nevěděl, jak dlouho tam stojí.

Kmen měl široký a pokroucený.

Na jedné straně z něj trčela suchá větev.

A u kořenů byla velká černá dutina.

Liška nakoukla dovnitř.

„Haló?“

Nic.

Mýval nakoukl také.

„Je tam tma.“

„To u dutin bývá,“ řekla sova.

„Jen hlásím stav.“

Bobr Bob obešel kmen.

Poklepal na něj.

Ťuk.

Ťuk.

Ťuk.

Na třetím místě se ozvalo:

„Bong.“

Bobr ucukl.

Mýval se rozzářil.

„Udělej to znovu.“

Bobr klepl.

„Bong.“

Mýval klepl vedle.

„Ťuk.“

Znovu.

„Ťuk.“

Vedle bobra.

„Bong.“

„Můj zní líp,“ řekl bobr.

Mýval se zamračil.

Najednou se z koruny ozvalo:

„Húúúúúú.“

Všichni ztuhli.

„To je ono,“ řekla želva.

„Húúúúú.“

Medvěd ustoupil.

„Je to nahoře.“

Sova vzlétla.

Obkroužila strom.

Nakoukla mezi větve.

Vrátila se.

„Nikdo tam není.“

„Tak strom opravdu mluví,“ řekl mýval.

„Ne.“

„Právě promluvil.“

„Stromy nemluví.“

„Tak co udělalo húúú?“

Sova se podívala na strom.

„To zjistíme.“

Bobr začal kmen prohlížet.

Našel první otvor.

Úzkou prasklinu v kůře.

Přiložil k ní oko.

„Nic.“

Pak foukl.

„Fúú.“

Ze stromu se ozvalo:

„Húúúú.“

Všichni se podívali na něj.

Bobr foukl znovu.

„Fúúú.“

„Húúúúú.“

Mýval vytřeštil oči.

„Bobře.“

„Co?“

„Umíš mluvit se stromem.“

„Neumím.“

„Právě ti odpověděl.“

Sova přiletěla k otvoru.

„Vítr.“

Ukázala na prasklinu.

„Když fouká dovnitř, vzduch prochází dutým kmenem.“

Liška přikývla.

„Jako když foukneš přes prázdnou láhev.“

Mýval se zamyslel.

„Nikdy jsem nefoukal přes prázdnou láhev.“

„Tak si to někdy zkus.“

„Dnes?“

„Ne.“

Začali hledat další otvory.

Našli jich sedm.

Jeden byl široký.

Druhý úzký.

Jeden skoro kulatý.

Další schovaný pod kusem kůry.

Když vítr zesílil, strom začal hrát.

„Húúúú.“

„Fíííí.“

„Hvíííí.“

Zvířátka poslouchala.

„Takže žádná záhada,“ řekla králičice.

Želva zavrtěla hlavou.

„Ještě je tam ten druhý zvuk.“

„Jaký?“

Želva čekala.

Vítr zafoukal.

„Húúúú.“

„Fíííí.“

A potom:

„Brnk.“

Nastalo ticho.

Liška zamrkala.

Medvěd se podíval na bobra.

Bobr na sovu.

Sova na mývala.

Mýval zvedl obě tlapy.

„Já nic.“

Králičice si zakryla tlamu, aby se nezačala smát.

Želva přikývla.

„Tenhle.“

Čekali.

Vítr znovu foukl.

„Húúú.“

„Fíí.“

„Brnk.“

Mýval se rozesmál.

„Tohle se mi líbí.“

Sova naklonila hlavu.

„Tohle zní jinak.“

Mýval se na ni podíval.

„Před chvílí dělal húúú.“

„Protože procházel dutým kmenem.“

„Tak třeba teď dělá brnk.“

Sova se zamračila.

„To zjistíme.“

Zvuk přicházel odspodu.

Všichni se shromáždili kolem dutiny.

Liška nakoukla dovnitř.

„Nic nevidím.“

Sova také.

„Dutina pokračuje hluboko do kmene.“

Mýval si lehl na břicho.

Strčil hlavu dovnitř.

„Halóóó!“

„Halóóó… lóóó…“

ozvalo se ze stromu.

Mýval vytáhl hlavu.

„Je tam ještě jeden mýval.“

„To je ozvěna,“ řekla sova.

Mýval znovu strčil hlavu dovnitř.

„Jsi ozvěna?“

„…ozvěna…“

Mýval hlavu vytáhl.

„Potvrzeno.“

Pak se ozvalo škrábání.

Škrk.

Škrk.

Škrk.

Medvěd zpozorněl.

„Tohle vítr není.“

Sova přikývla.

„Není.“

Škrk.

Králičice si klekla k dutině.

„Někdo tam opravdu je.“

„Já to říkal,“ zašeptal mýval.

„Neříkal.“

„Myslel jsem to.“

Bobr si prohlédl kmen.

„Dovnitř se nedostaneme.“

„Já možná ano,“ řekl mýval.

Všichni se na něj podívali.

Mýval Alfréd se usmál.

„Konečně úkol pro odborníka.“

Vlezl do dutiny.

Nejdřív hlava.

Pak ramena.

Potom břicho.

Pak zadní tlapy.

Ocas zůstal venku.

„Vidíš něco?“ zavolala liška.

„Tmu.“

„Něco dalšího?“

„Ještě víc tmy.“

Škrk.

Mýval ztuhl.

„Teď jsem něco slyšel.“

„Co?“

„Škrk.“

„To jsme slyšeli taky.“

„Tady je to hlasitější.“

Posunul se dál.

Pak se ozvalo:

„Au.“

„Co se stalo?“

„Strom.“

„Co strom?“

„Byl přede mnou.“

Bobr zavřel oči.

Najednou se mýval začal soukat ven.

Rychle.

Velmi rychle.

Vyletěl z dutiny a schoval se za medvěda.

„Něco tam je.“

Medvěd se přestal tvářit statečně.

„Jak velkého?“

Mýval roztáhl tlapy.

„Asi takhle.“

„To je obrovské.“

Mýval je trochu přiblížil.

„Možná takhle.“

Ještě trochu.

„Nebo takhle.“

Nakonec mezi nimi zůstala mezera sotva na šířku žaludu.

Medvěd se zamračil.

„To je malé.“

Mýval přikývl.

„Ale rychlé.“

Medvěd Bruno okamžitě ustoupil od dutiny.

Malé a rychlé bylo přesně to, co neměl rád.

Z dutiny se ozvalo:

Škrk.

A potom vykoukla černá hlavička.

Medvěd skočil za želvu.

Což byla asi nejhorší možná skrýš.

Z dutiny vylezl velký černý roháč.

Chvíli seděl na okraji.

Pak roztáhl křídla.

„Bzzzzz.“

Medvěd uskočil ještě dál.

Roháč zakroužil kolem stromu a odletěl mezi větve.

Mýval se podíval za ním.

„Tak to byl on.“

Vtom se z dutiny ozvalo:

„Brnk.“

Všichni se zarazili.

Králičice Bětka naklonila hlavu.

„Tak brouk to nebyl.“

Bobr si klekl k dutině.

Vítr zafoukal.

„Brnk.“

Bobr nakoukl dovnitř.

Chvíli něco hledal.

Pak našel tenkou suchou větvičku.

Byla zaklíněná napříč úzkým otvorem.

„Tady něco je.“

Vítr znovu zafoukal.

Větvička se zachvěla.

„Brnk.“

Mývalovi se rozzářily oči.

„Můžu?“

Lehce do větvičky brnkl.

„Brnk.“

Mýval se vítězoslavně rozhlédl.

„Umím brnk.“

„To není moc těžké,“ řekla liška.

Mýval brnkl znovu.

„Brnk.“

„To říká každý, kdo neumí brnk.“

Ostatní chodili kolem stromu a zkoušeli, jaké zvuky dokážou vytvořit.

Jen želva Terezka seděla opodál a poslouchala.

Jeden zvuk.

Druhý.

Třetí.

Pak pomalu zvedla tlapu.

„Počkejte.“

Všichni přestali.

„Co?“

Želva se usmála.

„Ono to možná není jenom hluk.“

Ukázala na bobra.

Bobr klepl na dutý kmen.

Bong.

Na sovu.

Sova foukla do praskliny.

Húúú.

Na králičici.

Králičice našla dvě duté větvičky a foukla do nich.

Fííí.

Na lišku.

Liška bouchla žaludem do kořene.

Ťuk. Ťuk.

Mýval už čekal u zaklíněné větvičky.

Želva se na něj podívala.

„A ty nakonec.“

Mýval do větvičky lehce brnkl.

Brnk.

Všichni se rozesmáli.

Želva zavrtěla hlavou.

„Ještě jednou.“

Bobr klepl.

Bong.

Sova foukla.

Húúú.

Králičice zahrála.

Fíí.

Liška přidala:

Ťuk. Ťuk.

A mýval:

Brnk.

Tentokrát už se nesmáli.

Chvíli poslouchali.

Mýval zamrkal.

„My hrajeme.“

A tak toho odpoledne vznikla první kapela od velkého dubu.

Neměla jméno.

Neměla písničky.

A vlastně ani neuměla moc dobře hrát.

Ale měla dutý strom.

Bobrův Bong.

Soví Húúú.

Králiččino Fíí.

Liščí Ťuk Ťuk.

A mývalovo Brnk, na které byl mýval Alfréd mimořádně pyšný.

Medvěd Bruno žádný nástroj neměl.

Chvíli stál vedle ostatních a poslouchal.

Pak začal tlapou pomalu dupat do země.

Dup.

Dup.

Dup.

Mýval se na něj podíval.

„Co děláš?“

„Nevím.“

Želva se usmála.

„Drží rytmus.“

Medvěd přikývl.

„Tak přesně to dělám.“

A pokračoval.

Dup.

Dup.

Dup.

Když večer odcházeli, želva Terezka se vydala domů jako poslední.

Alespoň si to myslela.

Vítr se zvedl.

Prošel mezi větvemi.

Vklouzl do prasklin.

A starý strom znovu zazpíval.

„Húúúúú.“

Želva se usmála.

„Dobrou noc.“

Udělala několik pomalých kroků.

Za zády se ozvalo:

„Fíííí.“

Želva pokračovala.

Pak:

Bong.

Zastavila se.

Otočila.

Vítr nefoukal.

Bong.

Želva se vrátila ke stromu.

Nakoukla za kmen.

Seděl tam mýval Alfréd s klacíkem.

„Co tu děláš?“

Mýval se zarazil.

„Zkouším.“

„Co?“

„Sólo.“

Želva přikývla.

„Aha.“

Pomalu se otočila a pokračovala domů.

Za chvíli se lesem ozvalo:

Bong.

Bong.

Bong.

A potom:

Brnk.

Želva se ani neotočila.

„Ještě musíš cvičit!“ zavolala.

Zpoza stromu se ozvalo:

„To bylo schválně!“